

FABULOUS

VOL. 9

*colecție de texte literare ale "actorilor"
de la
Cercul de Teatru al Clubului Copiilor
Buhuși... și nu numai...*

coordonatori volum: Ștefan Zaharia

Andreea-Ștefana Cojocaru

Cezarina Gheorghită

Ana Hegyi

Alina Drăghici

Editor: Ioana Ursu

**Grafica și coperta
prof. Maria Vlad**

BUHUȘI

2022

INCIPIIT

Încet, încet proiectul Fabulous s-a transformat într-o veritabilă felină. S-a adaptat cu grație vremurilor, a fost tipărită, a fost e-book gratuit, iar acum se dă peste cap și cade în picioare ca o pisică deoarece volumul 9 are și variantă tipărită, și variantă e-book. Dar nu vorbim de orice fel de pisică. Nu, nu. Este o pisică cu mai mult de nouă vieți deoarece se pare că supraviețuiește și la al 9-lea exemplar.

Iată cum Fabulous devine nu numai cel mai de succes eveniment cultural de după Revoluție, dar și cel mai longeviv, fără întrerupere. Din cunoștințele mele, nu există niciun eveniment cultural, ca să nu mai spun de volum de acest tip, care să fie încă activ după 9 ani consecutiv. Ei, vă anunț de pe acum că dorim să spargem toate recordurile... deci vom avea și volumul 10, parol!

După cum v-am obișnuit, la fiecare volum aducem elemente noi. De câte ori te poți reinventa? Cu siguranță de peste 9 ori, deoarece am reușit să aducem, de fiecare dată, ceva nou în

fiecare volum. Acum reușim prima poezie în limba italiană, poezie scrisă de Giovanna, o tânără actriță româno-italiană cu o personalitate expansivă și elegantă, un adaos important al trupei Fabulous în 2022.

Dacă în ediția cu numărul 8 am avut curajul să public și un text personal, anul acesta voi publica texte adaptate, texte pe care le joc alături de elevi și care pot fi folosite, de ce nu, și de alți colegi din țară. Un astfel de text, o adaptare, vom avea în acest volum și din partea profesoarei Ana Hegyi, profesor titular la catedra de teatru de la Palatul Copiilor Bacău.

Ne bucurăm în continuare de colaborarea profesoarelor Andreea Cojocaru, Alina Drăghici și Cezarina Gheorghită, care au trimis din timp lucrări ale elevilor de la clasă, elevi cu talent ce își doresc și merită sprijiniți/lansați. În plus, veți observa și poeziile scrise de doamnele profesoare, dovedind încă o dată că doamnele sunt mai sensibile și talentate.

Așadar, după ce volumul 8 a fost sub egida unei mari renovări a ceea ce se dorea a fi „Parcul Copiilor”, volumul 9 vine cu un fler artistic diferit. Dorința conducerii de a stopa proiectele de

dezvoltare m-au forțat să renunț la acele proiecte și să îmi dedic mai mult atenția asupra artelor ce mi-au dat de multe ori satisfacții prin elevi atât de talentați.

Venind vorba de talent, în anul școlar 2021-2023 am reușit, trupa de teatru Fabulous a reușit să participe la trei mari festivaluri de teatru din țară. Primul a fost Festivalul Interjudețean de teatru „Zilele teatrului pentru copii și tineri - Lucian Blaga”, editia a XIV-a, unde am obținut o mențiune la secțiunea Teatru și un loc I la secțiunea poezie prin actorul Alexandru Mihailă „Duracell”.

A urmat Festivalul Național al Teatrelor de Revistă pentru Copii ediția a 25 - Ploiești, unde am reușit o modestă mențiune la un festival de teatru de revistă unde am mers doar cu teatru și... fără revistă. În schimb, talentul a fost premiat deoarece Isaura Aniței a luat un super meritat premiu pentru debut. A fost în mare formă și cu un text ce se preta bine festivalului.

Ultimul festival din calendar la care am participat a fost Festivalul Național de teatru de păpuși și pantomime „Cătălin Damian” - ediția 24, unde am obținut locul I pentru cea mai bună actriță

prin Amalia Vișan, cea care a luat atât râsetele, cât și aplauzele publicului fermecat de oul spart... trebuie să vedeți sceneta ca să înțelegeți, iar dacă o veți vedea, veți înțelege și premiul binemeritat. De asemenea, am reușit să luăm și un premiu II pentru piesa de teatru „O familie modernă”.

La Festivalul Național Transdisciplinar „Aripile speranței” ediția a 2-a, Delia Lupu a obținut locul I pe țară cu un monolog foarte bine înșușit: Agnes din „Școala nevestelor” de Moliere.

Sper ca aceste volume să vă țină companie în serile geroase ce se anunță, alături de o ceașcă de ceai și musai cu pisica torcând în brațe. Cine nu are pisică, mai ia un volum Fabulous 9 și îl mângâie, e pisica noastră.

Până la bună revedere,

Ștefan Zaharia

REVERIE

Ifrim Ștefania

Pe malul lacului stăteam
Și mă uitam în zare.
Mă întrebam cu gând amar
Cum se trăiește oare?

Gândirea mea nu face față
La tot ce izvorăște
Căci eu mă simt atât de mic
Când lumea se mărește.

De mic copil eu îmi doream
Al meu plan să devină
Un basm divin ce înflorește
Când nu mai e lumină.

FABULOUS 9

Dar visele s-au risipit...
S-au dus și și-au luat zborul.
Copiii cresc, se duc și ei;
Rămân numai cu dorul.

Așa cum fluturii cerești
Se-nalță la apus
Și visul ce-l aveam de o viață,
În lacuri mi s-a scurs.

TAKE ME...

Ifrim Ștefania

Take me to the lakes
Where all the poets went to die,
Take me to the hills
Where all the painters went to shine;
Take me to the gardens
Where all the ladies found their love,
Take me to your paradise
Where all the angels went above.
Take me to your favorite place
Where we can watch the moon together;
Take me with you far away
Where we can see that life gets better.
Take me and don't leave me yet,
I know a place where we can run;
Take me and never forget
The time I was your only sun.

BEING A TEACHER

Profesor Alina Drăghici

Being a teacher isn't hard
If you really like your work.
When you do it with your heart,
You are not a simple clerk.

It's so much more than just a job.
In fact, it is a "calling".
And even if you sometimes sob,
You always stop from falling.

You work with the most precious value
One might have in their life.
So you are lucky 'cause only a few
Are blessed to make them thrive.

It feels so good to see them grow,
Fulfill their dreams and goals
And only then you come to know
They keep you in their souls.

There's nothing else in the whole world
That could make you feel better
Than hearing from them a word
To let you know you matter.

GHIOCCELUL

de Alin Țugui

an I Facultate Drept

Deși abia am ieșit de sub zăpada de la Moscova

Visând la libertatea ce-am avut-o cândva,

Încă ne mai plecăm capul,

Dar în fața soarelui

Ce are invers traseul.

Vântul schimbării

Elogiat de scorpioni

Nu ne-a făcut mai liberi,

Ci am rămas tot pioni.

Ne rupe de la rădăcina noastră încrucișată,

Iar într-o zi vom fi culeși și presați

Între filele istoriei.

ȘAMPON

Ursu Ioana

Simt cum mi se lipește părul de scalp.
Se pare că-i iar timpul să mă spăl pe cap!
Dar uite treabă...nu mai am șampon!
Cât ghinio-... de fapt, nu-i ghinion.
Că doar tot eu am uitat să-mi iau,
Așa că hai acum până la magazin.
Nu stau mult! În zece minute revin
Că numai șampon cumpăr; n-am de ce mult să stau.

Ajung la raft și-ncep să mă gândesc
La eternul mister și la cum îl dezleg:
Din zece mii de feluri, pe care îl aleg?!
Iau tub după tub și pe etichetă citesc:
Pentru părul gras, pentru părul fin,
Pentru păr vopsit, pentru păr fragil,
Pentru păr cu mătreasă, pentru părul creț
Toate astea cam la același preț.

Cât îmi umblau ochii de la tub la tub
Îmi fuge privirea la raftul de dedesubt.
Acolo sunt creme. Ador cremele!
De când eram micuță mă tot dau cu ele.
La șampoane oricum m-am încurcat complet!
Mai stau puțin la creme și-aleg la urmă, concret,
Șamponul care mi se potrivește
Și care nevoilor părului meu servește.

La creme știu sigur: nu cumpăr nimic!
Așa că nu strică să mă uit un pic...
Oh, uite! Asta ieri nu era:
Cremă de față cu ulei de macadamia.
Dar am acasă cremă de față oricum,
Deci nu are sens să o cumpăr acum.
Și totuși, poate până mâine nu mai e...
O iau acum! S-o am acolo, să fie!

Apoi mă uit în stânga la cremele de noapte.
Și de-astea am acasă, dar tot mă uit la toate.

Iată varietate, arome numeroase!
Asta cât e de fină și ce frumos miroase!

Ia uite-o și pe asta, o aromă nouă!

Ia să îmi iau totuși vreo două!

O oră mai târziu sunt la casa de marcat

Cu un coș deosebit de încărcat.

Am luat creme, geluri, dulciuri, pufuleți

Am luat chiar și-o caserolă de creveți.

De ce creveți? Nu prea am habar...

Atât doar că arătau frumos în galantar.

La casă îmi fac cruce când văd cât e de plătit.

Aceasta e „pedeapsa” clientului neliniștit

Care-a pus în coș tot ce-n cale i-a ieșit.

„Pedeapsa” clientului care s-a lăsat distras

De la ce voia să cumpere inițial,

Iar la final a rămas fără vreun dolar

FABULOUS 9

Pentru că a cumpărat tot ce l-a atras.

Ajung apoi acasă și mă uit pe bon.

Băi frate... da' eu mi-am mai luat șampon...?!

LITTLE FRIEND

Ursu Ioana

I'm one in my family: an only child
Who spends with her friends a lot of time.
But after each day, we separate and go home
And I don't like to go home alone.

I'd like to have a friend who's always with me.
Then, I would always be happy.
They'd be with me at school, at the park, at the
store
Then we'd come home and stay together some
more!

But how would this friend be? Let me think...
A boy, a girl, green, blue or pink?
Would they be tall, short, slim or fat?
I still have to think about that...

Oh! I know! They'd be orange, like the fruit!
And short and fat and extremely cute!
And I've also decided: this friend would be a boy.
I'd buy him food and clothes and each month, a
new toy!

His ears would be big and his eyes would be black
And I'd call him cute names while I scratch his
back.

His legs would be short and his nose wet
And I'd gladly let him sleep with me in my bed!

This friend would also be very smart.

With his black eyes, he'd see straight into my
heart.

He would know if I'm happy or sad or insecure;

For all my negative emotions, he'd be the
absolute cure!

He would stay with me and play all day long

And he'd never judge me when I do something
wrong.

He would miss me so much when I am away
Even for just a few hours a day.

When I'd be laughing, he'd be happy next to me
And when sad, still next to me he'd be,
Even when my sight, because of tears, is foggy.
For the past month, I've been telling my parents
that.

What I actually mean, dear mom and dad
Is: buy me a corgi!

Be happy

Osenschi Lorena

clasa a VI-a

Don't be upset,
Go and reset,
Do something nice,
Give good advice.

Spend time with a friend
And the upset will end.
Take care of pets
And other assets.

Don't be a blight
But be a delight
Try to save the light
And do everything right.

Just enjoy the ride
With friends by your side.
There's no need to cry
Let me tell you why.

Life is short but fun
So look at the sun
Enjoy the fresh air
And show that you care.

Save the Earth

Contea Emilian

clasa a V-a,

Don't be mean,
Try to be green,
'cause this planet will be fine
Only with a good design.

So what are you waiting for?
Do something now! Please, wait no more!
Make our planet a safe place
To live our life in joy and grace.

Keep this place safe and clean,
I'm sure you know what I mean.
Think twice before you throw away
All the things that cause decay.

FABULOUS 9

Do not pollute the sea or ocean
Try to show your strong devotion
Protect the forest and the air
So we don't end up in despair.

CÂND COPACII PLÂNG

Stoian Lavinia Elena

Clasa a X-a

Diminuăm cât putem
Acest minunat poem
Care poate peste ani nici nu va mai exista
Din cauza mea, a lor și a ta.

Astăzi putem învia
Natura nu de mult pierdută,
Putem ajuta fiecare cu ceva,
Trăind sănătos ca altcândva.

Să punem cu toții mâna
Și să apăsăm frâna.
Să oprim ce a început
Ca să fim fericiți ca mai demult.

Vă rog să vă opriți cu toții
Din a mai tăia copacii noștri,
Căci aceștia au fost cei mai importanți:
Luați, furați, dar nu păstrați...

DOUĂ PAHARE, DOUĂ TACLALE

Duracell

clasa a XI-a

Cum stăteau și cum vorbeau
Două pahare, de sunau
A fi pline pân' la vârf
De al nostru vin sfânt,
Se găsește-un cetățean
Mort, dar viu cocean.
Se așază lângă ele
Și începe a cânta
Cântarea de la Medgidia.
Iar cele două încep a râde...
Asta, cumva,
Era limita cuiva.
Picătura care a umplut paharul
A fost când un nimeni altul
S-a așezat tot lângă ele acum,

Încercând s-arate cool.
Văzând „oazele” de pe masă
Care și acum râdeau,
S-a gândit că ar fi bine
Să arate îndeletnicire.
Le-a dat dușca dintr-odată,
S-a ridicat să plece-acasă,
Iar cele două plâng și-acum pe masă.

ALBINUȚA

Giorgia

Clasa a VI-a

Eu sunt mica albinuță
Cu nume de drăguță!
Mă cheamă Sifilici
Și am un prieten arici.

E și el mic-mititel,
Dar este un drăgușel.
E un artist înnăscut;
Altceva n-are de făcut.

Zbor cu el prin multe țări
Și mă duc în căutări
Spre comoara-aceea mare
Pe care-o gălesc în zare.

Îl caut pe el,

Fiind mititel.

Dar oare de cine spun?

Aaa, scuze! Nu sunt atentă acum!

Merg spre un fluturaș

Care este drăgălaș.

Nu mai am timp să vă spun!

Trebuie să merg spre el ACUM!

L-am găsit! Ce-am vrut să vă mai zic...

A, gata! Mi-am amintit!

E drăguț, dar un pic plinuț.

Nu mai zăbovesc acum

Și mă duc direct spre drum!

Mă mai duc și pe la ea,

Pe la reginuța mea.

Fluturașul drăgălaș
S-a pierdut pe drum acum!
Nu am timpul necesar
Să mai merg pe la altar

Să mă rog la Dumnezeu
Sa fie credincioasă mereu
Și să se întoarcă acasă
Fiind bucuroasă.

IL CIELO È DI TUTTI NON DI UNO SOLO

Giovanna Brucculeri

Clasa a X-a

Qualcuno che la sa lunga
mi spieghi questo mistero:
il cielo è di tutti gli occhi
di ogni occhio è il cielo intero.

È mio, quando lo guardo.
È del vecchio, del bambino,
del re, dell'ortolano,
del poeta, dello spazzino.

Non c'è povero tanto povero
che non ne sia il padrone.

Il coniglio spaurito
ne ha quanto il leone.

Il cielo è di tutti gli occhi,
ed ogni occhio, se vuole,
si prende la luna intera,
le stelle comete, il sole.

Ogni occhio si prende ogni cosa
e non manca mai niente:
chi guarda il cielo per ultimo
non lo trova meno splendente.

Spiegatevi voi dunque,
in prosa od in versetti,
perché il cielo è uno solo
e la terra è tutta a pezzetti.

ÎNVĂȚĂTURA BĂIATULUI

Maria Călcăianu

Clasa a IV-a

În fiecare zi,
Plină de zel,
Scriu un bilețel
Către un copil
Care m-a trădat,
Dar eu l-am iertat.
Însă s-a repetat,
Așa că am apelat
La un om din sat.
Iar noi ne-am certat,
Și el s-a învățat
Să nu mă mai trădeze,
Ci să mă minuneze,
Cu vorbe alese.

MUȘTARUL, KETCHUP-UL ȘI MAIONEZA

Alesia Sora-Piticei

Clasa a VI-a

Duminica grătar se face
Ca-n lume să fie pace.
Și ca la fiecare grătar,
Și-au luat și un muștar.

Dar nu toți mănâncă așa
Și au luat și altceva:
Un ketchup și o maioneză
Ca să nu și-o ia în freză.

Și s-au întâlnit la masă
Afară, doar nu în casă,
Ketchup-ul și maioneza
Să vorbească-n finlandeză.

Mai ca să se ia la harță!
Și-a sosit țânțarul Bîrță;
A venit să îi despartă
Că-i aruncă după poartă.

Care cel mai bun sos e
Asta vor ei să afle.
Ketchup-ul cică-i mai bun.
Mai e și sănătos tun!

Maioneza cea vitează
Vine și argumentează
Că ea e cea mai gustoasă
Și-i încântă pe toți din casă.

Muștarul se întoarce la masă
Cu fața lui frumoasă,
Unde el declară
O victorie armonioasă.

OGLINDA COPILĂRIEI

Chelariu Raluca Maria

Clasa a XI-a

Când ești copil, iubești curat,

Inima e dulce.

Să n-ai sufletul pătat;

Plângi și supărarea fuge.

Primăvara este pură:

Fluturi, îngerii, veselie.

Să nu știi ce-i aia ură,

Natura toată învie.

S-arunci vara pietre-n lac,

Să citești o carte bună,

Să te joci cu câinii-n parc,

Să privești seara la lună.

E cam trist cum ne schimbăm,
Cum gânduri ne sugrumă...
Nici nu vrem să învățăm.
Cam totul e o glumă.

Toamna vine mohorâtă.
Rar ești fericit o clipă...
„Gusturile nu se discută -
Să nu râzi, că faci risipă!”

Gerul iernii-ngheață tot,
Dar copil fiind, ți-e bine.
Inima este de foc;
Trebuie să crezi in tine.

Copilăria-i o comoară
Ce trebuie păzită bine;
Să-ți faci leagăn dintr-o sfoară,
Să te iubești și mâine.

PISICA ȘI FAMILIA

Bolfă Sidonia

Clasa a VI-a

Era odată
Cum nu se putea niciodată,
O pisică muncitoare
Și tare recunoscătoare.

Familia perfectă o avea,
Micul zâmbet i-l aducea.
Zâmbetul a dispărut
Când problemele au apărut.

Într-o zi ea s-a plimbat
Și de-o vulpe ea a dat.
Probleme le-a rezolvat,
Dar fericirea a plecat...

Familia perfectă nu mai era,
Iar vulpea o folosea.
Pisica doar bani vedea,
Și familia nu mai exista.

Pisica muncea mult,
Dar motanul stătea...
Pe bani ei se certau,
Și pe urmă au divorțat.

("Mulțumește-te cu ce ai")

SELF-WORTH

Prof. Andreea Cojocaru

My truthful nature has taught me well,
Stand up and never tell
Those lies you hear repeatedly,
Whose thorns will prick obsessively.

My dignity is beyond human power,
No man can make it lower,
So, please, get out of my way,
My pridefulness is here to stay!

Don't you dare think I have a price!
Many have tried to throw the dice,
They were all doomed to perdition,
In front of such will and ambition!

FABULOUS 9

If you reason this is lack of modesty,
Maybe you should search for your own dignity!

If all you find is some trash in a bin,
Believe me, it's just a taste of your own
medicine!

RAVENOUS EYES

Prof. Andreea Cojocaru

Ravenous eyes, don't stare at me!

I can't bear your glittering insanity,

Don't scan me with your scrutinizing look!

I'm only a human, not an interesting book!

Save me your silent discourse!

This life is mine, not yours!

What you call a meagre existence

Is still not yours, so keep your distance!

STEAUA CĂZĂTOARE

Andrei Patrick

Clasa a VI-a

Să te uiți la stele

Îți face plăcere;

Sunt frumoase, numeroase,

Pline de scipici.

Nu le vezi pe cele mici;

Parcă-ți vine să te duci

De una să apuci.

Steaua căzătoare însă,

De dorință cuprinsă,

Este mult mai luminoasă

Și mult mai prețioasă.

De o vezi cu ochii

FABULOUS 9

Repede să apuci

Dorința să o pui.

Fluturi, fluturi...

Printre flori de toporași
Zboară mii de fluturași,
Micuței și drăgălași,
Colorați și buclucași.

Dimineața de cu zori
Zborară sus, până la nori,
De la flori își iau licori
Și-o beție de culori.

Hai cu ei să ne jucăm,
Să cântăm și să dansăm,
Amintiri vii să păstrăm,
Lumea să o colorăm.

FRUMOASA ADORMITĂ

(poveste)

Anamaria Totu

Clasa a VI-a

Cu mult timp în urmă, într-un regat din ținuturi îndepărtate, într-o dimineață mai frumoasă decât oricare alta, s-a născut o prințesă. Regele Ștefan și regina Lileah își priveau fiica și zâmbeau fericiți .

- O, ce frumoasă e! Ce zici să o botezăm Ariel?

- Hei, stai puțin! Noi facem parte dintr-o altă poveste! Nu e sirenă, așa că o vom boteza Aurora!

- Mereu facem cum vrei tu! (regina îi îndreaptă o privire rea regelui)

- Bine, draga mea, facem cum vrei tu!

- O, uite, vin zânele!

Pe ușă apar cele mai importante zâne din acel ținut: Fauna, Flora și Vreme Bună.

- O, ce drăguț e!

- Eu îți dau prima darul! Bibiti Babiti Bum!

- Tontuțo! Noi nu spunem Bibiti Babiti Bum!
Noi nu lucrăm cu dovlecii, lucrăm cu telefoanele!

- Bine zis, Flora, de aceea ești tu cea mai deșteaptă dintre noi! Micuță prințesă, eu îți dau darul de a face Pawerpoint-uri! Hocus pocus windows!

- Rândul meu, gingașă copilă; eu îți voi da darul frumuseții și să fii mereu la modă cu toate colecțiile de haine! Hocus pocus Nike!

Nu apucă bine să spună și Vreme Bună vraja când apare Malefica, mătușa Aurorii.

- O! deci pe mine nu m-ați invitat? Bine!

- Ba da, te-am invitat!

- Și unde mă rog mi-ați trimis invitația?

- Pe Whatsapp!

- Of, v-am spus să nu îmi trimiteți pe Whatsapp, v-am rugat să îmi trimiteți mesaje pe Messenger, e mai practic! Dar ca dovadă a bunei mele cuviințe și a faptului că nu port pică nimănui, voi face și eu un dar copilei! Prințesa va crește frumoasă și grațioasă, însă în ziua în care va împlini 16 ani, va găsi un telefon Nokia cu butoane demodat și, îndată ce îl va atinge, va muri! Și uite,

Îți trimit eu un mesaj pe Whatsapp: emoticon cu fața furioasă, răhățul și două grămezi cu muște!

- Puteți opri blestemul? Vă rog!

- Nu îl putem opri!

- Tontuțo, Vreme Bună nu i-a dat niciun cadou fetiței!

- A, da! Am o idee! Aurora, atunci când vei atinge telefonul Nokia nu vei muri, dar vei pica într-un somn adânc până când va veni un prinț frumos cu Iphone14 și îți va trimite un emoticon cu inimioară. Atunci te vei trezi! Scuzați-mă, dar atât pot face. Malefica este o vrăjitoare puternică!

- Înțeleg. Totuși, apreciem foarte mult cadourile voastre!

- Lleah!

- Da!

- Cred că mai bine îngrijim noi copilul. Astfel, dacă Malefica îl va căuta, să nu-l găsească!

- Bine!

- Lleah, mai gândește-te!

- Ștefan, vrei să nu ne mai vedem niciodată fiica?!

- Dar Vreme Bună a făcut aceea!
- Ștefan, să fim precauți!
- Bine. Pa, micuța mea floare... Îmi vei lipsi!
- Ne vom vedea peste 16 ani. Fii puternică!
- La revedere!
- Pe curând!

Și astfel zânele au plecat cu micuțul prunc.

După mulți ani petrecuți cu zânele, Aurora împlinise 16 ani. Zânele, vrând să-i facă o surpriză, au trimis-o să plătească factura de la Orange!

- Draga mea, nu vrei să plătești factura pentru internet?

- Sigur!

- Uite niște bănuți și o listă de cumpărături. Pe drum, oprește-te la Lidl și fă cumpărăturile!

- Bine, mătușă!

- Dacă vrei, poți să te oprești și la manichiură!

- Mătușă Fauna, nu e nevoie să îmi dați bani pentru aceste lucruri. În plus, arăt foarte bine!

- Aurora, dar insist!

- Bine, mătușă! Pa!

- Bine! Repede, fetelor! Eu voi face o rochie pentru ea; Fauna, tu pregătești tortul, iar tu, Vreme Bună, tu vei face curățenie la final !

- Hei!

Pe drum, Aurora se întâlnește cu un youtuber celebru.

- O, bună! Te cunosc de undeva?

- Sunt un youtuber, fac tiktok-uri și postez și pe Instagram!

- A, de acolo te știam!

- Tu cum te numești?

- Sunt Aurora!

- Vrei să facem tik tok-uri împreună?

- Stai, ce?

- Știu că e prea din scurt, dar...

- Normal că vreau, poți veni la mine acasă!
Uite adresa!

Între timp, zânele au trebuit să folosească magia pentru a crea rochia și tortul. Și astfel, Malefica a aflat unde locuiește Aurora .

(Aurora intră pe ușă)

- Surpriză!

- O! ce frumos!

- Pentru tine, draga mea!

- Haide, vino cu noi! Ți-am pregătit ceva special!

- Mergem la castel!

- O, dar de ce?

- Păi putem să îți spunem adevărul. Părinții tăi adevărați sunt Regele Ștefan și Regina Leah.

- De ce mi-ai ascuns asta atâta timp?

- Din cauza unei vrăjitoare, Malefica!

- Dar i-am promis unui băiat că mă întâlnesc cu el acasă.

- O, draga mea, ești deja logodită!

- Dar...

- Uite, Aurora, am ajuns!

(părinții se duc la ea și o îmbrățișează)

- De ce m-ai mințit atâta timp?

- Hai să o lăsăm puțin singură!

Aurora urcă la etaj și găsește pe jos un telefon Nokia, iar o voce îi spune să îl atingă.

- Ia telefonul! Ia telefonul!

Aurora îl atinge și adoarme.

-Prostuțelor! Credeați că mă puteți opri? Ha ha ha!

Zânele încearcă să-l găsească pe tânăr, iar într-un final îl găsesc. Zânele folosesc o vrajă pentru a adormi paznicii, majordomii și pe toată lumea din acel castel, pentru a nu observa situația actuală.

O AVENTURĂ AVENTUROASĂ

adaptare după un text de Ion Gh. Arcudeanu

(echipați de excursie, cu rucsacuri în spate, în șir indian, apar copiii pe scenă)

TOȚI: Suntem copii isteți și când să mergem în pădure suntem cei mai tari drumeți!

ROXANA: Stop, pe loc repaus, înainte, înapoi, la stânga, la dreapta! Înainte marș etc!!!!

RALUCA: Lasă-mă și pe mine să comand puțin! Să spun și eu măcar o dată „Stop!” și „Înainte marș”!

ROXANA: Ție îți place mai mult să te fudulești decât să muncești!

V1: Acum o să te vedem în sfârșit la treabă!

V2: Aici e un loc perfect pentru a pune corturile.

ROXANA: Exact. Aici vom pune tabăra.

V3: Vom înnopta aici, în pădure?

ROXANA: Da. Stop! Scoateți din rucsac tot ce ați adus la voi.

RALUCA: Aveți cam puține la voi. Credeți că vor ajunge toate astea pentru mica noastră escapadă în pădure?

V4: Avem mult mai multe la noi!

RALUCA: Ce mai aveți și ascundeți de mine?

TOȚI: Ne avem pe noi și suntem o echipă!

ROXANA: Exact. Aici vom pune corturile.

(În partea opusă apar personajele-animalele pădurii)

ARICIUL: Mi-ai stricat somnul, drăguță!

V1: Aici vom face o gaură în pământ ca să punem mâncarea.

ȘARPELE: Îmi vei strica cuibul și eu am destul venin.

IEPURELE: Ce spaimă am tras! Credeam că visez, dar se pare că e real! Nu mai suntem singuri în pădure!

VULPEA: Vai, vai, ce larmă... Nu-mi plac copiii voioși, sunt prea gălăgioși!

ROXANA: De aici începe tabăra noastră.

CIOARA: Ce lene mi-e să zbor și să dau din penel... Nu mă liniștesc până n-o să croncănesc!

IEPURELE: Ce se întâmplă?

RALUCA: Dar eu ce fac aici?

V3: Tu vorbești prea mult.

V4: Și ne deranjezi!

RALUCA: Bine, atunci am să mă retrag! Mă duc să mă culc. Când totul va fi gata, dați-mi un telefon!

(trage în scenă un cort mic și intră în el)

ROXANA: Nu-i nimic!... Deci... Mici, mari meșteri isteți!

TOȚI: Prezent, prezent la moment!

ROXANA: Mici, mari meșteri drumeți!

TOȚI: Prezent, prezent la moment!

ROXANA: Mici, mari meșteri săltăreți!

TOȚI: Prezent, prezent la moment!

ROXANA: Mici, mari meșteri cântăreți!

TOȚI: Prezent, prezent la moment!

V1 (cască tareee): Mie îmi este somn!

V2: Și mie!

V3: Tuturor ne este somn!

ROXANA: Atunci tabăra va fi mâine gata! Până atunci la culcare!

Noapte bună,

Noapte bună.

Fă-te mică și tu, lună,

Și toți greierii să vină,

Dar să cânte în surdină

(animalele încep să imite cântecul greierilor)

Mai încet, mai încet...

Soră lună,

Noapte bună!

(animalele apar în prim plan după ce toți copiii se retrag în cort la culcare)

ARICIUL: Pe cuvântul meu de-arici, nu mai e de stat aici! Prea multă gălăgie, prea multă energie! De ce atâtea fețe zâmbitoare?

ȘARPELE: Puțin venin le-ar trebui!

VULPEA: Ajunge doar să le șoptesc ceva, pentru că acolo unde îmi bag eu coada toate ies bine, că doar sunt vedeta pădurii!

IEPURELE: Poate ar trebui ca unul dintre voi să îi sperie, iar eu să îi fugăresc afară din pădurea noastră!

CIOARA: Oaspeții nepoftiți dorm. Avem timp destul să ne ghiftuim cu mâncarea lor.

ARICIUL: Care ne mai este rostul în pădure dacă ne-a fost invadat teritoriul?

IEPURELE: Suntem pierduți!

VULPEA: Nu mai face pe prostul! Între ei și noi e RĂZBOI!

ȘARPELE: Stttt!...Ssssă nu ne audă dușssssmanii! Îi nimissim și rămânem ssstăpâni peste pădure!

CIOARA: Numai pentru noi fragii și murele... Numai pentru noi...

ȘARPELE: Așa e, doamnă Cioară; ceilalți piară, numai noi!

IEPURELE: Ceilalți piară, numai noi!

CIOARA: Îi trezim?

IEPURELE: Să-i trezim!

ARICIUL: E înfricoșător!

ȘARPELE: Îmi îngheață veninul pe limbă.

VULPEA: Stați liniștiți, mă duc eu, mă duc eu! (toți se ascund în spatele Vulpiei)

(Raluca se trezește și vine către public)

RALUCA: Ceva-ceva nu-mi place! Stop! Copiii dorm! Dorm oare toți? Să-i strig? Nu, nu pot. Aud niște sforăituri. Dorm buștean cred. Eu m-am prefăcut că dorm și simt că se întâmplă ceva! (se retrage într-un colț)

(se aude un sforăit puternic și dizgrațios)

VULPEA: Prea puternice mistreț, porculeț cu părul creț!

MISTREȚUL (sforăie):

VULPEA: Am o veste importantă!

MISTREȚUL: Te omor, îmi sperii somnul!

VULPEA: Scoală-te... pădurea nu mai este a ta!

MISTREȚUL: Ce ai spus, jivino?!

VULPEA: Au venit alții! Cântă, se joacă și au înnoptat aici în corturi.

MISTREȚUL: Ești nebună!

VULPEA: Jur pe coada mea!

MISTREȚUL: Lasă, lasă, știm noi ce-i cu cozile de vulpe. Și ce fac?

VULPEA: Nu fac nimic! Și-au pus corturile și au de gând să rămână pe aici!

MISTREȚUL: Deci mă înfruntă?

TOȚI: DAAA!

MISTREȚUL: Sunt mulți?

VULPEA: Cât pe-o măsea de-a ta! Îți înghiți dintr-un hap!

MISTREȚUL: Să îți lăsăm în pace. Mi-e prea somn acum, sunt sătul și nu am chef de oaspeți!

VULPEA: Nu înțelegeți?

IEPURELE: O să mănânce și ei alune și fragi, căpșuni și mure, ghindă și castane, mere și pere!

MISTREȚUL: Cum? Să mănânce și alții în afară de noi? Război, război, război...!

IEPURELE: Îți vom nimici!

ARICIUL: Așa va fi!

VULPEA: Am și un plan de atac scris pe o scoartă de copac! Să pleci, ciao, în zbor, să cercetezi, să vii apoi și să ne raportezi!

MISTREȚUL: Pleacă în zbor, dă din aripi, hai!

VULPEA: Să ne retragem și să ne facem un plan de atac de rezervă!

RALUCA: Primejdie! Primejdie! Se întâmplă ceva!

CIOARA: Bună! Cra! Cra!

RALUCA: Vai, ce frumos glas mai ai în acest rol!

CIOARA: Parol?

RALUCA: Parcă ai fi o cântăreață neagră!

CIOARA: Fetițo, eu văd și aud tot! Roxana e șefă aici! Nu ai vrea să fii tu?

RALUCA: Vreau! Ce trebuie să fac?

CIOARA: Să faci exact ce îți spun eu!

RALUCA: Bine, dragă cioară! (Începe să se învârtă în jurul ei și scoate din buzunar o sfoară)

CIOARA: De ce te uiți așa la mine? De ce te învârti în jurul meu?

(Raluca scoate o sfoară și o leagă pe cioară)

CIOARA: Ce șmecheră ești! Nu trebuia să am încredere în tine! Eliberează-mă! Ajutor! (apar și celelalte animale în afară de Mistreț și de Vulpe)

RALUCA: Stai aici! Nu o să strici tu bucuria prietenilor mei de a sta în natură!

IEPURELE: Pleacă acasă!

ARICIUL: Bătrânul mistreț va face război!

CIOARA: Praf și pulbere se va alege de voi!

ȘARPELE: Lăssați-i numai lui toate roadele pământului!

TOATE ANIMALELE: Plecați! Plecați! (apare Vulpea)

RALUCA: Prea multă lume în noaptea asta! Ar trebui să-mi scol prietenii!

VULPEA: Nu scula pe nimeni! E de ajuns că tu ești deșteaptă! Deșteaptă, nu-i așa? Ascultă! Privește-mă în ochi! Nu vezi că nu te-au băgat în seamă? Că ai rămas pe dinafară? Roxana e totul aici! Tu nu ești nimic!

RALUCA (prefăcută): Da!

VULPEA: Așa, așa!

RALUCA: Îți mulțumesc, draga mea, și te voi răsplăti pentru că mă ajuți!

VULPEA: Cum?

RALUCA: Vezi acel cort? E plin cu pește! E tot al tău!

VULPEA: Mulțumesc! Haideți să mă ajutați să-mi iau peștele!

(Raluca închide cortul în care intră toate animalele, mai puțin Cioara care e legată)

VULPEA: Ce-ai făcut? Ne-ai închis aici! Ne-ai mințit, aici am rămas!

MISTREȚUL: Ce se întâmplă aici? De ce atâtea țipete?

RALUCA: Vai, mai este unul! Nu mai pot, nu mai pot! Singură nu mai pot!

ROXANA: Suntem și noi aici!

MISTREȚUL: Iarba să piară, iarba să ardă, orice sămânță pe loc să se piardă! Lemnul în flăcări să ardă acum, din el să rămână o dâră de fum!

ROXANA: Vrea război! Ce ne facem?

RALUCA: Nu te teme! Suntem mici, dar suntem voinici!

MISTREȚUL: Cine stă în calea mea?

V3: Noi! (se învârt în cerc mistrețul și pe partea cealaltă copiii)

MISTREȚUL: Scoateți armele!

V4: N-avem arme și nu vrem cu nimeni să ne războim!

MISTREȚUL: Pădurea e a mea și a prietenilor mei pe care i-ați luat prizonieri! De ce ați venit aici?

V1: Nu i-am luat prizonieri, ci au căzut în capcană!

MISTREȚUL: Vreau război! (către public) Aștia o să mă atace ca avioanele!

FABULOUS 9

V2: E unul contra șase! (copiii râd) Vulpea o s-o facem palton.

V1: Ariciul periuță de dinți!

V3: Din iepuraș îmi fac eu o căciulă....

ROXANA: Iar cu mistrețul ce facem?

RALUCA: Facem o friptură bună.

(Toți râd, Mistrețul e îngrozit, Șarpele începe să sâsâie tare)

ROXANA: Domnule Șarpe, nu mai sâsâi atât că te ducem la școala de artiști!

(muzică, moment tensionat, se învârt în cerc, priviri)

MISTREȚUL: Vreau să facem pace!

ROXANA: Ce-ai spus?

MISTREȚUL: PACE!

ROXANA: Ați auzit?

RALUCA: Asta vrem și noi: pace!

CIOARA: Cra, cra! Să fie pace între dobitoace!

(copii eliberează animalele)

VULPEA: Și acum, dacă tot am devenit prieteni, vă invităm la carnavalul nostru! Eu vă pot împrumuta coada!

FABULOUS 9

ARICIUL: Eu câteva ace!

(Toți râd și se îmbrățișează)

Final

CLUBUL LUMINILOR

Amalia Vișan

Clasa a X-a

Bună! Eu sunt Lorraine și aș vrea să vă povestesc despre Ophilia și Lilibet, persoanele mele preferate din lume!

Am avut o relație extraordinar de bună cu amândouă, iar tot ce știu despre lumea asta atât de imprevizibilă știu de la ele. Mereu am observat că se completează reciproc, deși ele nu văd asta. Mereu am vrut să știu motivul dezgustului reciproc! De ce nu se suportă? Dar ce nu pot înțelege a fost că de fiecare dată când aduceam în discuție acest subiect primeam răspunsuri seci și nesigure. Așa că am ajuns la concluzia că nici „Cercul Luminilor” nu știa, deși toată viața am stat împreună. M-am gândit că singurul răspuns sigur ar fi fost direct de la sursă. Evident că m-au tratat cu indiferență și nu mi-au dat un răspuns satisfăcător și logic.

„Casele” lor erau decorate într-un mod aparte și foarte diferit. Casa Ophileei era foarte veselă, colorată și îmi dădea de fiecare dată o

stare foarte bună. Albul, galbenul și culorile pastelate au creat un tablou care te făcea să râzi fără motiv. Casa lui Lilibet îmi dădea o stare de melancolie; era un loc al amintirilor eterne, culorile pământii erau frumos armonizate, iar mirosul lemnului te făcea să te gândești la trecut, spre deosebire de casa Ophieliei care te ducea cu gândul la viitor.

Locurile care erau la fel de minunate în ambele „case” și în care eu adoram să îmi petrec timpul când nu „aveam controlul” erau grădina și biblioteca. Mi se păreau niște locuri magice și nu înțelegeam cum nu se pot înțelege două persoane care au atâtea lucruri în comun. Probabil că nu aflam niciodată motivul dacă ele nu „mureau”!

Moartea cuiva drag te demoralizează și te face să îți pierzi mințile, să negi totul! Niciodată nu am putut să trec peste „moartea” lor în totalitate. Nici „Cercul Luminilor” nu m-a putut ajuta. Moartea lor, te întrebi? Din păcate, în data de 8 august, acestea „mor” amândouă, fiecare în „casa” ei, în camera creativității, cum îi spuneam eu. Cauza „morții” era incertă, așa că „Cercul Luminilor” a hotărât că au murit din „cauze naturale”.

Să pierd două dintre cele mai iubite persoane în aceeași zi a fost dezastruos, incredibil de dureros și trist. Am aflat teribila veste tocmai când mă pregăteam să fac o „petrecere” cu ceai pentru a înțelege pe deplin situația. Eram șocată, absolut șocată. Cum să existe atât de multe coincidențe? Două persoane „mor” în aceeași zi, în aceeași „cameră”! Atât de multe întrebări fără răspunsuri! „Clubul Luminilor” a hotărât să amâne întâlnirile pentru o perioadă, iar „lumina” să rămână la mine! Timp de 4 luni, nimeni nu a intrat în cele 2 „case”; totul rămăsese exact la fel ca în ziua aceea de 8 august. Îmi amintesc că era o zi caldă, frumoasă, iar rândunelele și mireasma florilor erau pretutindeni. Niciodată nu am avut parte de o zi mai călduroasă, frumoasă și, totodată, mai groaznică.

Aceste 4 luni au fost cele mai triste din viața mea, dar am hotărât să trec peste, iar primul pas era să accept situația! Am decis să intru în „casele” lor pentru a le explora și pentru a-mi lua câteva „acareturi” care să îmi aducă aminte de ele. Încă de înainte să fiu „diagnosticată” ele știau că „pozele” o să îmi rămână mie în urma morții lor și erau pregătite, pentru orice eventualitate. Pozele sunt cele mai frumoase amintiri; poți clar citi sentimentul pe care îl transmitea o persoană, dacă era fericită sau tristă. Prima casa vizitată a fost

a Ophiliiei. Când am intrat am început să plâng, căci mirosul ei m-a lovit de la intrare. Un miros subtil de mango. Am cotrobăit peste tot și mă uitam cu atâta melancolie printre lucrurile care la un moment dat aveau viață. Îmi aduc aminte că era o fire atât de veselă, nebună, care iubea adrenalina, natura și, cel mai mult, își iubea familia cu atâta patos și dedicare. În „camera” preferată a Ophiliiei era biblioteca unde își petrecea tot timpul citind, ascultând muzică sau scriind în jurnalul ei. Ce scria nu voi ști prea curând. Doamne! Ce îi mai plăcea să cânte și să danseze! Îmi aduc aminte că atunci când nu puteam să dorm îmi cânta la ukulele „Moon River”. Tot ea m-a învățat să cânt la acest instrument mic, să apreciez și să înțeleg muzica.

Toată ziua mi-am petrecut-o acolo, adunând într-o cutie tot ce îmi amintea de ea. În spatele „oglinzii” era pitită o cutie veche cu jurnale care îi aparțineau. Pot oare acum să aflu o fărâmă de adevăr dintr-un cerc imens de negură? Următoarea zi am vizitat „casa” lui Lilibet, unde acel hol imens și întunecat de la intrare îmi dădea de fiecare dată fiori. Lili era o foarte bună pictoriță și pe fiecare perete avea câte o lucrare reprezentativă din fiecare perioadă a vieții ei.

Îmi plăcea că îmi vorbea în versuri sau în metafore atunci când aveam curiozități și mă lăsa

pe mine să îmi interpretez propriul răspuns sau când mă folosea drept model pentru picturile ei. Ea m-a învățat să apreciez arta și teatrul. Pe un dulap mare din stejar erau niște cutii vechi. Mă gândeam că sunt poze sau picturi vechi. Deși nu eram departe de adevăr, am găsit și o cutie de carton care părea „proaspăt” pusă pe dulap. Cutia conținea multe caiete care aveau coperțile pictate de ea. Acele opere de artă erau jurnalele lui Lilibet!

Am ajuns „în lumină” și într-un suflet și am mers fără să ezit în camera mea, unde am început să mă uit la poze și să re trăiesc pentru a doua oară momentele capturate de un vechi „aparat al luminilor”.

Când sufletul cuiva din „Lumină” moare poposește pe lângă restul fără a avea voie să fie vocea principală a „Cercului”. Ei bine, în acea perioadă nu am simțit nimic ciudat, poate că și din cauza faptului că mi-am pus lacăt la sentimente! Acum că mi-am dat voie să simt din nou, îmi dau seama cât de mult îmi lipsesc și încep să le simt aproape de mine! Oare au stat în purgatoriul cel alb sau între lumi pentru că eu nu le-am dat voie să meargă spre un loc necunoscut de mine...? Sunt eu oare o apăsare ce nu le lasă să plece liniștite...? Mai multe întrebări fără răspuns! Asta înseamnă că

trebuie sa mă pun la treaba, căci am puțin timp la dispoziție să aflu adevărul!

(8 august, Lilibet - „Am o stare ciudată și simt că nu mai am mult. E ciudat sentimentul să știi că în scurt timp vei muri, că fiecare suflare ți-e numărată... e ciudat de explicat. O viață întregă am trăit în minciună, dar Lorraine îmi alina durerea; fără ea, ar fi fost greu de suportat! Tocmai pentru că o iubesc o voi lăsa să descopere singură adevărul! Adevăr după care a râvnit toată viața „În amintirea unei babe obosite!”

8 august Ophilia - „Sunt conștientă că sfârșitul mi se apropie, dar am trăit o viață plină și am făcut ce mi-a dictat inima! O să îmi pară rău că nu voi mai avea cui să îi povestesc! Of, of, săraca mea Lorainne! Nu o pot lasă fără să știe adevărul despre „noi”! Aș fi vrut să fiu o pasăre phoenix! Așa că, dacă citește careva ce îndrug eu aici, probabil că a aflat răspunsul din indiciile lăsate de-a lungul poveștii!”)

Ce indicii? Ce vrea să spună? Gândul că nu știu ce să fac mă înspăimântă! Încep să întreb lumea din jurul meu dacă știe ceva ce eu nu știu, dacă am avut pierderi de memorie în timp ce nu eram eu la „control”! Dacă ele chiar au murit și au ajuns într-un Rai?

Am vorbit cu terapeuta mea care mi-a spus că a mai întâlnit pe cineva cu o asemenea poveste și mi-a propus să merg la cineva mai pregătit la acest capitol. Evident că am acceptat, orice ajutor este binevenit atunci când vine vorba de Lilibet și Ophilia! A doua zi vin multe mașini de poliție care mă iau pe motiv de „violare de domiciliu și furt”; nu înțeleg, căci nu am făcut nimic!

După multă muncă și după mult timp petrecut singură am ajuns la concluzia că „sufletele lor” se vor reîncarna și tot ce va trebui să fac e să aștept să mă întâlnesc cu ele! Sună simplu, sper! Cât despre faza cu poliția, nu știu ce să zic. S-a rezolvat oarecum și pe viitor voi fi mai atentă!

Informații suplimentare

- Malivin Lorraine, 16 ani, diagnosticată cu schizofrenie;
- Poliția a raportat multiple spargerii și furturi, toate nefiind făcute cu totală ei conștiență.

Doctor Allen Adelaide

Notițe

Pacienta suferă de o stare agravată de schizofrenie, însă ea neage totul! Aceasta a fost varianta lui Lorraine a poveștii. Metoda folosită cea mai des și care a adus rezultate a fost psihoterapia, precum și hipnoza !

Această poveste NU are ca scop denigrarea persoanelor care suferă de schizofrenie! Scopul a fost unul informativ!

CENUȘĂREASA ADAPTATĂ

(scenetă)

Adaptare de prof. Ștefan Zaharia

după Frații Grimm

PERSONAJE:

Cenușăreasa

Sora Mai Mare

Sora Cea Mică

Zâna Cea Bună

Prințul

Tatăl

CENUȘĂREASA: Ah! Bună! Ce bine că sunteți aici și nu sunt singură. Am atâta treabă de făcut și mă plictisesc când sunt singură. Eu sunt Cenușăreasa, în caz că nu m-ați recunoscut. Ani de zile am stat în umbra surorilor mele doar pentru că fraților nu le-a plăcut de mine. Cum care frați? Grimm. Mă rog. Surorile mele, aia mare și aia mică, toată ziua

stau pe Snapchat sau Instagram. Pun numai story-uri și discută cu băieții și eu stau să fac mâncare și curățenie. Și ce e mai rău este că eu fac cele mai bune dish-uri și ele și le pun pe Instagram și se dau mari gospodine. Păi ele nu știu nici să fiarbă un ou, d-apăi să facă gordon bleu sau sufleu de conopidă cu gorgonzola. Rețeta mea. M-am săturat de treabă. Nici nu mă lasă pe Facebook. Trebuie să le spăl lor tenișii, să le împletesc părul sau să le ajut la selfie-uri... să pară mai... suple. (se aude ceva)
Uite că vin!

(Intră sora mare cu telefonul în mână.)

CENUȘĂREASA: Stai că trebuie să vină și sora mai mică... Nu pot sta una fără alta. În 4, 3, 2, 1...

(Intră sora mică împiedicată. Cele 2 surori se trântesc pe canapea.)

SORA MAI MARE: Ce-s cu hainele astea pe tine? Nici la „BRAVO, AI STIL!” nu te primește cu ele!

SORA CEA MICĂ: Adu-mi un pahar de OH₂!

CENUȘĂREASA: Ce să-ți aduc?

SORA CEA MICĂ: Apă! Ce? Ești varză? Nu știi chimie?

CENUȘĂREASA: H2O poate... mă rog!...

SORA MAI MARE: Cenușăreaso, Cenușăreaso!
Unde mi-e brățara Gucci?

CENUȘĂREASA: La mână te-ai uitat?

SORA MAI MARE: Oh... uite-o!

SORA CEA MICĂ: Cenușăreaso, Cenușăreaso!
Unde-mi sunt cerceii cu diamante?

CENUȘĂREASA: În urechi, dragă surioară.

SORA CEA MICĂ: Oh... uite-i! Știam că sunt
acolo...

TATĂL: Fetelor, eu am o cursă până în Spania. Nu
stau mult, în 4 sau 5 zile sunt înapoi. Ce să vă aducă
tata vouă?

SORA MAI MARE: Un telefon nou!

SORA CEA MICĂ: Da, și eu tot un telefon! Dar al
meu să fie mai bun decât al ei!

SORA MAI MARE: Eu vreau Galaxy s8... plus

SORA CEA MICĂ: Atunci eu vreau Iphon X...

SORA MAI MARE: Ce proastă ești... se spune
altfel!

SORA CEA MICĂ: Cum, deșteapto?

SORA MAI MARE: Ifon 10.

SORA CEA MICĂ: Mă rog... d-ăla!

TATĂL CENUȘĂRESEI: Da' ție, Cenușăreaso, ce vrei să-ți aduc?

CENUȘĂREASA: Un englez drăguț, tată!

TATĂL: Un englez...? Mă rog... Am plecat.

SORA MAI MARE: Vrem și căpșuni!

(Iese tatăl. Revine după 2 secunde.)

SORA MAI MARE: Vai, tată, ce repede te-ai întors... Mi-a fost așa dor de tine!

TATĂL: Abia am plecat... m-am întors după cheile de la TIR...

SORA CEA MICĂ: Asta înseamnă că nu ai fost în Spania?

TATĂL: Nu...

(Sora mică începe să plângă.)

TATĂL: De ce plângi acum?

SORA CEA MICĂ (plângând): Înseamnă că nu mi-ai adus telefonul...

SORA MAI MARE: Și nici căpșuni...

TATĂL: ... Ei, lasă, că vin în câteva zile.

FETELE (în cor): La revedere, tată!

SORA CEA MICĂ (privind în telefon): Uite, tu! Prințul dă o petrecere și invită toate fetele din țară. Auzi, vrea să își găsească o iubită!

SORA MAI MARE: Nu te creed! O.M.G. OMG! Unde ai văzut?

SORA CEA MICĂ: Pe facebook-ul prințului că era știre pe Spy-News.

SORA MAI MARE: Când e petrecerea?

SORA CEA MICĂ: În seara asta e prima petrecere. E pe yacht-ul lui. E mare, fată!

SORA MAI MARE: Prințul?

SORA CEA MICĂ: Yacht-ul!

SORA MAI MARE: CENUȘĂREASOOO!!!! Vino și machiază-ne!

SORA CEA MICĂ: Încheie-ne și șireturile de la teniși, că mergem la petrecerea de pe Yacht-ul privat al prințului!

CENUȘĂREASA: Haideti, mă! Lăsați-mă și pe mine la bal, că n-o să stau mult!! Mă voi întoarce înainte de sfârșitul balului!

SORA MAI MARE: Ce ai spus, Cenușăreaso?! Ești toată plină de mizerie și toate rochiile tale sunt din sezonul trecut, dar tu vrei să te duci la bal? Ha! Ce glumă bună...!

CENUȘĂREASA: Dați-mi, vă rog, o rochie și niște teniși de la voi... aș vrea să fiu regina balului, dar vă voi lăsa pe voi! Jur!

SORA CEA MICĂ: Degeaba încerci, că tot n-o să te luăm cu noi! Ce vrei? Să ne faci de rușine? Și vezi ca până mă întorc să ne speli hainele și să reinstalezi windowsu' pe laptop.

CENUȘĂREASA: Dar ai Mac...

SORA CEA MICĂ: Hai pa, deșteaptol!

(Fetele pleacă.)

CENUȘĂREASA (către public): Aș plânge. Aș urla de durere. Ani de zile de supărări și tristeți adunate în mine. Dar nu plâng! Nu pot să plâng! Trebuie să țin în mine pentru că... nu am rimel rezistent la apă...

ZÂNA CEA BUNĂ: Ma...me...mi...mo...mu! Bună, fetiță! Ce faci? Bine? Și eu... Uite, eu sunt zâna ta cea bună și mă cam grăbesc că la 8 trebuie să fiu ursitoare, am filmare la Kanal D și am parcat și neregulamentar, așa că hai sus, învârte-te... Bibidi babidi bu! Voilă, ești ca nouă! Acum fugi la bal și fă-mă mândră! Și vezi că de data asta sunt indulgentă și te las până la ora 1!

CENUȘĂREASA: Mulțumesc! Mulțumesc din inimă! Nu aș fi spus niciodată că Iulia Albu este zâna cea bună!

ZÂNA CEA BUNĂ: Ei! Nu te lua după ce se spune la TV! Când e vorba de fashion, eu sunt singura zână bună! Orice ar fi, ai încredere în Iulia. Iulia Albu!

CENUȘĂREASA: Mulțumesc încă o dată. Dar... mai am o mică rugămintă... Nu ai avea cu ce să mă duci până la party?

ZÂNA CEA BUNĂ: Ba da! Ia de aici un Red Bull. Îți va da aripi!

(Cenușăreasa iese.)

ZÂNA CEA BUNĂ: Fiuuu... gata și cu ea, acum hai la Albă ca Zăpada!

(Lumina se stinge. Muzică de club. Nebunie.)

(Fetele intră pe ușă.)

SORA CEA MICĂ: Auzi, tu? Oare cine o fi necunoscuta aia de la bal?

SORA MAI MARE: O fi fost ea frumoasă, dar se vedea că nu are stilist pesonal.

SORA CEA MICĂ: Iar Prințul a dansat cu ea toată seara, de parcă ar fi fost ea cea mai frumoasă de acolo! Nesătula!

SORA MAI MARE: Da, dar tot nu înțeleg cine ar putea fi... că nu am găsit pe nimeni pe Facebook care să semene cu ea!

SORA CEA MICĂ (pauză scurtă+chicotit): Ah, scuze, mi-a dat Moha like... Oh! Uite, tu, a postat prințul: „Caut fata care a dansat cu mine la ball!” Serious?

SORA MAI MARE: Bine, dar cum va afla Prințul cine este necunoscuta, dacă ea a dispărut ca în celelalte seri?

SORA MAI MARE: Înainte de a pleca de la bal, am aflat că necunoscuta și-a pierdut un tenis. Prințul a hotărât că aceea căreia i se va potrivi pantoful va deveni... soția lui.

(Intră prințul.)

FETELE: Buuună, Prinți!

PRINȚUL: Ați putea să-l încercați?

SORA MAI MARE: Da! Cum să nu?

SORA CEA MICĂ: Eu trebuie să fiu prima pentru că sunt mai mică!

SORA MAI MARE (în timp ce probează pantoful): Da, da, tu ești prima, cum spui tu... Nu pot să-l încalț! Mă strânger!

SORA CEA MICĂ: Asta pentru că e pentru mine!

SORA MAI MARE (în timp ce cealaltă probează pantoful): Dar, Prinți, tu știi că pot să mai slăbesc și dacă e vreo problemă mai tai și din picior...

SORA CEA MICĂ: Nici mie nu-mi vine! E prea mic!... Și nu are nici pentru stângul!

PRINȚUL (văzând fata care stătea ghemuită într-un colț, o roagă și pe ea): Încearcă-l și tu!

SORA MAI MARE: Ea nu poate fi, deoarece a stat în fiecare seară de bal acasă!

SORA CEA MICĂ: E servitoarea noastră. Nici măcar nu are haine de firmă!

PRINȚUL: Totuși... vreau să încercare și ea tenisul!

CENUȘĂREASA: Voi încerca...

PRINȚUL: Îi vine perfect! Ea este fata de la ball!
Bravo, ai stil! (cătrecelalalte) Voi nu! Primești un like și o steluță. Iar steluța este inelul de logodnă!

SORA MAI MARE: Prinți, Prinți! Am o întrebare.
Pot să ți-o pun?

SORA CEA MICĂ: Ai vreun frate?

PRINȚUL: Da, am 3. Veniți cu mine și vă rezolv eu.

BLOCAȚI LA ETAJUL 5

Vișan Amalia-Ioana

Iarna anului 1995, una rece, în care a nins neîncetat. Totul era alb, iar eu vreau să vă zic ce s-a întâmplat în acea iarnă blestemată!

Părinții mei au plecat din România când regimul comunist conducea această țară carpato-danubiano-pontică din Europa Centrală. Aceștia au plecat seara pe furiș în anul 1980, cu nouă ani înainte de Revoluție, cu mine în brațe. Aveam doar 3 ani. Am plecat în America, țara tuturor posibilităților !

Părinții mei au terminat Politehnica, respectiv Medicina, aceștia cunoscându-se la o adunare anticomunistă în încercarea de a doborî regimul și, în schimb, să se instaleze unul democratic. Ai mei erau un pericol pentru țară, cum ar fi spus partidul, așa că cei luminați erau pedepsiți în moduri inimaginabile și, odată cu ei, și familiile lor aveau de suferit, fiind urmărite de „oamenii legii"! Experimentul Pitești din '51 era dovada că Iadul pe pământ este mult mai aproape

decât te-ai aștepta! Mare parte din deținuții politici erau studenți sau membri ai organizațiilor care puneau în pericol buna stare a partidului.

„Scopul experimentului, conform principiilor leniniste în interpretarea PCR, a fost lepădarea convingerilor și ideilor politice și religioase a deținuților, și în cele din urmă alterarea personalității până la punctul obedienței absolute” (sursa Wikipedia)

Experimentul Pitești avea ca rol reeducarea, iar de frica unui experiment asemănător în care părinții mei probabil puteau fi torturați, au ales să fugă. Poate că nu a fost cel mai demn lucru, dar era cel corect!

Timp de 9 ani până în 1989, ai mei și-au găsit un scop aici în America, dar dorul de casă era imens! Nu riscau să se întoarcă de frica ulterioarei pedepse, chiar și după '89 au ales să mai aștepte să se liniștească apele. Știm cu toții ce nebulie a fost în timpul și după Revoluție! Singurele contacte cu țara erau televizorul care ne-a anunțat de căderea partidului și puținele scrisori din partea familiei.

După cum am zis, în 1995 ai mei au decis să venim în România pentru prima dată după mult timp. Eu, plecând când aveam doar 3 ani, nu îmi

aduc aminte mai nimic, dar părinții mei, pe nume Ștefan și Elena Leonida, se legau mereu de trecut, gândindu-se cum ar fi fost viața lor dacă nu ar fi plecat. La intrarea în țară puteam vedea cum plâng. La cei 16 ani ai mei începusem să înțeleg ce se întâmplase. Părinții mei au pus accent ca eu să învăț română și să îmi cunosc istoria propriei țări! În comunitatea în care am stat erau și niște români care au ales să procedeze asemenea alor mei. Am auzit povești groaznice, care mă făceau să plâng.

Într-o notă mai pozitivă, reîntorși în țară, am ajuns acasă, cu adevărat acasă! Casa era în paragină, prăfuită și neatinsă ca în '80 când am plecat. Evident că securiștii și-au făcut un pic de cap, dar stricăciunile nu erau prea mari! Afară era frig, foarte frig, vântul bătea și viscolea de nu vedeai la un metru în fața ta. Ne-am lăsat bagajele acasă, unde nici n-am apucat să mă uit în jur că am mers să ne vedem rudele, care și-au mai petrecut 9 ani în comunism, tot acele rude care ne spuneau ce și cum stătea treaba.

Revederea a fost mai dulce ca niciodată. N-am văzut pe nimeni să alerge așa de repede către ai săi; viteza luminii nu mai părea așa rapidă! Nu vă pot explica durerea, fericirea revederii. Țipete și icnete de durere și de dor se auzeau pretutindeni în mijloul uliței casei părintești! Când te gândești

câte familii incomplete a lăsat acest partid care a adus și bine, și rău, dar răul adus nu se poate compara: viețile pierdute, copiii lăsați să moară în orfelinat și tratați mizer nu meritau durerea. Crezi că sufletele celor morți care au făcut viața acestor copii și adulți un chin sunt acum torturate de sufletele lor care nu și-au găsit pacea?

Se apropia Crăciunul, sărbătoare nu neapărat interzisă, doar sensul religios era interzis! (Nașterea Domnului, acum moment de sărbătoare și moment de revedere a celor dragi, înainte era doar o sărbătoare comercială în ochii partidului, deși oricum n-aveai banii să îți poți permite acele lucruri!) Eu și părinții mei am luat rudele rămase în viață și am mers să sărbătorim Crăciunul în unul dintre marile hoteluri ale României care se afla și în vecinătatea unei pârtii, care era cândva un hotel al ororilor, mascat în lux! În acel hotel stăteau persoane importate iarna, în special pentru revelioane de neuitat, însă nimeni nu știe ce se întâmpla în hotel cu adevărat. Hotelul, nu de puține ori, a fost numit bântuit, deoarece multe suflete nevinovate și-au pierdut viața aici, în durere și agonie! Aici erau din când în când ademeniți oamenii care erau împotriva a ceea ce se petrecea în țară, iar dacă nu se puneau de acord, aveau parte de o „reeducare” personală. Mulți au fost torturați, puțini au supraviețuit.

Gheorghe Mareș a fost chemat în 1956 la hotel pentru un weekend la schi. Acesta era împotriva partidului și a fost naiv, naiv, căci a fost torturat pentru a renunța la credințele lui și la concepțiile lui sănătoase! Evident că liderul partidului nu și-a murdărit mâinile, dar a fost privitorul unei orori și a lăsat cățeii să îi facă treaba murdară. Acestuia i-au fost puse somnifere în vin, iar când s-a trezit se afla legat de un scaun la etajul 5 al hotelului. Picioarele, mâinile îi erau vinete de la atâtea lovituri, ochii umflați, coastele îi erau rupte. Metode barbare erau folosite, iar torționarii râdeau, de parcă era un spectacol de comedie! Gheorghe fusese legat și învârtit; era lovit în timp ce îl învârteau, nu știa de unde vin loviturile. Acesta a rezistat 5 zile. În ziua de 25 decembrie murise și medicii legiști foarte optimiști au transmis familiei că făcuse un infarct. Da, un infarct! Este strigător la ceruri!

După căderea partidului, hotelul nu își opri activitatea și continuă să fie un hotel ca oricare altul, dar cu un istoric crud. Pentru ai mei era un eveniment „special” să sărbătorească Crăciunul într-un loc ca ăsta! Ei simțeau că le fac în ciudă monștrilor care au adus atâta suferință! Mintal, îi ajuta acest lucru.

Hotelul era unul de lux; lemnul de stejar, marmura, foița de aur, candelabrele imense, mirosul de lemn și cel de lavandă, răcoarea marmurei la atingere și micile detalii făceau acest hotel cu adevărat luxos. Acestea erau principalele materiale folosite, unele foarte scumpe!

Ne-am cazat, după care n-am zăbovit prea mult și ne-am echipat să mergem la schi! Pârția asta era mult mai frumoasă decât cea din Colorado la care mergeam în America. Brazii verzi și impunători, mirosul subtil și zăpada care îți venea în ochi te făcea să te simți regele pârției. Vântul bătea și vâjâia pe lângă urechile tale!

În jurul orei 6 ne-am întors la hotel. Afară se întunecase și viscolul începuse! Am luat cina, care a fost foarte gustoasă; unul din multele lucruri pe care le apreciez la români este că nu sunt doar un popor inteligent și inventiv, dar sunt și bucătari excelenți! După cină, ai mei și restul familiei au mai stat la un pahar, de vorbă. Eu am decis să mă retrag; eram obosită, simțeam nevoia de un duș cald. În plus, încă nu m-am obișnuit pe deplin cu fusul orar.

Am intrat în duș. Baia era luxoasă și îmi plăcea asta; cada era imensă și de un alb imaculat. Am lăsat apa să curgă, între timp schimbându-mă și pierzând vremea uitându-mă la televizor. Am

putut observa că în baie era un oarecare ecou. Deasupra camerei mele era etajul 5, care nu era folosit momentan. De-acolo se auzeau sunete, voci! Am încercat să trec cu vederea, chiar dacă sunetele se intensificau. Noaptea s-a încheiat cu niște semne de întrebare, de neliniște!

A doua zi dis-de-dimineată am mers la micul dejun, urmând să merg la schi după. Era 23 decembrie, Crăciunul se apropia și eu eram din ce în ce mai neliniștită. Înainte să plec m-am dus în cameră să îmi iau hainele și clăparii. Am putut observa sunetele care erau mai intense decât aseară. Când să deschid ușa, văd o umbră care trece prin spatele meu. Un fior pe șira spinării m-a trecut și am scos un mic țipăt îngrozit. Pentru o clipă am încremenit, dar am zis că mi se pare și că sunt paranoică. Am luat din cameră ceea ce mi-am propus inițial să iau și m-am dus la recepție să rezolv problema sunetelor. Receptionera își deschide ochii de mai avea un pic și îi ieșeau din orbite. Foarte mirată mi se părea. Deși limbajul corpului și expresiile faciale o dădeau de gol, mă asigură că totul este bine, că sunt niște șoareci și muncitorii care lucrează. Mi-am putut da seama că minte și mi-am zis că dacă nu îmi zice ea ce se aude, voi afla singură.

Ziua pe pârție a fost uimitoare! Mă întorc spre hotel, căci eram extenuată și văd o femeie bătrână care era cazată la hotel la același etaj cu mine și o întreb sfioasă dacă nu cumva aude și ea aceste sunete. Speram să îmi zică „da” și astfel să îmi confirme că nu sunt nebună. Într-adevăr, nu eram nebună, căci îmi confirmă acest lucru. Îmi zice să stau departe de etajul 5, că nu se știe dacă ies de acolo vie! Mă uitam la ea ca la felul 14 și începusem să cred că ea e mai țăcănită decât mine. Evident că voi merge la etajul 5 pentru că pericol înseamnă loc de vizitat pentru mine!

În noaptea dinspre 23 spre 24 am stat în cameră. Îmi era destul de frică. M-am dus la parter, am intrat în lift și am apăsat butonul cu etajul 5. Când ajung la etaj mă panichez. Deodată se deschide liftul, dar tot la etajul 4. Scot un țipăt scurt, dar sigur și lângă mine mă trezesc cu doamna care mă avertizase! Îmi spune „Copilă, ascultă de o bătrână trecută prin viață că bine îți va fi!”. Atunci cobor din lift și ajung în cameră.

Odată ajunsă, becurile se sting, se aude ceva spargându-se precum și țipete de durere și agonie. În momentul acela țip ca din gură de șarpe, mă ghemuiesc lângă ușa de la baie și îmi pun mâinile la urechi, rugându-mă. Atunci o voce îmi spune „Ajutor, ajutor! Ne omoară! Vino și ajută-ne!”. În

acel moment, tata intră în cameră panicat, vine spre mine și mă întrebă cu vocea tremurândă ce se întâmplase. Atunci deschid ochii și văd: curentul revenise, în cameră nu se auzea nici păs, dar cioburile unei vase erau pe jos. Vaza, care era în mijlocul unei mese mari, n-avea cum să cadă. Îi zic tatei ce se întâmplase, iar se uită la mine uimit. Venea să mă anunțe că hotelul a avut o pană de curent, dar cu toate astea nu înțeleg de unde sunt țipetele și cum s-a spart vaza și, mai presus de toate, cine vorbea cu mine. În seara aceea ai mei au stat cu mine ca să pot adormi.

A doua zi, 24 decembrie, reiau rutina zilei anterioare. Ajung la hotel, stau la recepție pe o canapea din piele maro și îmi fac planul de a merge la etajul 5. În seara aia urma să aflu ceea ce se întâmplă cu adevărat acolo. Nu voi da ascultare bătrânei. Sunt dispusă să risc și să îmi confirm că nu sunt atât de nebună! În ziua aia nu voi merge la pârție, ci voi sta în hotel și voi analiza căile de ieșire, obiectele cu care mă pot apăra. Cel mai important lucru în această „aventură” este cruciulița de la gât. Dacă mă voi confrunța cu ceva necurat, am siguranța că voi fi bine. Mai târziu îmi iau inima în dinți și iau liftul; mă plimb cu el un pic, până să îmi fac curaj. După 5 minute de plimbat cu liftul ajung la etajul 5. Rămân plăcut surprinsă,

pentru ca arată mult mai bine în comparație cu restul hotelului. Totul pare nou.

Ies din lift, moment în care acesta coboară. Mă sperii puțin și merg pe coridorul lung al etajului. Mă uit în stânga, în dreapta și nu văd sau aud nimic! Pereții erau vopsiți, dar nu și nivelati. Păreau zgâriați, dar de cine oare? Intru într-o cameră oarecare și realizez că singurul lucru care este nou renovat este holul. Camerele arată groaznic. Se vede că acolo au avut loc întâmplări despre care nu se vorbește destul. Oamenii aceia au nevoie să li se facă dreptate.

Se vedea de la o poștă că era o cameră de tortură. Pereții aveau pete roșiatice, iar „jucăriile” torționarilor stăteau stinghere, prăfuite peste tot prin cameră! Nici nu trec bine pragul că ușa se trânteste. Mă sperii și mă reped să deschid ușa; nu o puteam deschide, zici că nu fusese deschisă niciodată! Mă uit prin cameră să văd ce pot găsi, de ce pot să mă folosesc ca să ies de acolo. Se aud șoapte, dar nu știu ce zic. Încerc să fiu productivă. Caut răspunsuri și o cale de ieșire. Văd un birou putrezit, teancuri cu dosare ale persoanelor care au pierit acolo. Caut, caut și în unul dintre sertare găsesc multe chei. Mă gândesc că voi putea deschide cu ajutorul lor ușile din etajul blestemat.

Reușesc să deschid ușa și iau cu mine teancul de dosare. Mă așez pe hol și le citesc. Încep să mă liniștesc, dar liniștea nu durează mult, fiindcă citesc lucruri groaznice. Intru în altă cameră, mult mai însângerată decât cea din care tocmai am ieșit. Pe pereți era scris cu cretă numele persoanelor „reeducate”, dar cu toate astea, bătăile erau prea crunte și mureau oricum. Am început să mă obișnuiesc cu șoaptele, cu țipetele. Încercam să leg ceea ce aud, poate mă va ajuta. Am să vă scutesc de imagini, informații și detalii groaznice, dar fiecare cameră are câte o poveste. Mă gândesc că fiecare om era ținut în câte o cameră diferită; nu stăteau împreună pentru a nu comunica unii cu alții. În timpul acela, torționarii își „înviau” fanteziile bolnave. Când murea careva, era înlocuit cu altcineva. Prima cameră în care am intrat era pentru ei judecata, unde ți se deschidea dosarul și auzai acuzațiile, apoi, după numărul acuzațiilor, erai pedepsit. Nu am vrut să petrec încă un minut acolo. Ajunul Crăciunului nu merită pierdut în Iad. Mă duc spre lift și observ că etajul este antifonat și oricât cât de tare aș țipa, probabil nu mă va auzi nimeni!

Ajung la lift și surpriză: nu funcționează. Lumina se ia peste tot în etajul 5, țipete se aud pretutindeni, aud biciurile care lovesc acei oameni. Simt cum trec prin mine sufletele oamenilor.

Atunci în cap mi se face o conexiune și nu îmi mai e frică. Nu pe mine mă voiau; așteptau întoarcerea torționarilor, tuturor făptașilor, pentru a le întoarce chinul, pentru a putea trece pe lumea cealaltă. Intru în prima cameră, iau ranga și deschid liftul. Intru în lift și ajung la etajul 4, unde rămân blocată. Țip și cer ajutor, dar în zadar!

Am stat acolo o oră unde am plâns și m-am gândit la tot răul făcut oamenilor țării ăsteia, care au fost și sunt toți niște victime ale sistemului. Înainte să intru în lift am luat cu mine dosare, drept dovadă! Cu ultimele puteri, deși eram deshidratată de plâns și gâtul îmi era uscat și mă durea îngrozitor, am țipat și am bătut în lift până m-a auzit careva. Ușa se deschide și era bătrâna, care se uită la mine și îmi spune că am avut noroc că am scăpat. Mă ridic, dar când să iau dosarele, ia-le de unde nu-s. Sunt confuză. Îi văd pe ai mei fugind spre mine; mă căutaseră peste tot. Le povestesc scenariul de film și nu mă cred, dar totuși cheamă poliția să investigheze. Mergem la etajul 5 cu poliția după noi, dar ce să vezi... etajul 5 nu era așa cum îl văzusem eu. Era totul prăfuit și lăsat în paragină, urmând să fie recondiționat! Ne plimbăm prin camerele goale, stinghere. Singurul lucru care era la fel cum văzusem eu era biroul, de unde iau singurul lucru din sertar, o probă a ceea ce a fost aici cândva: o insignă de soldat,

aparținând unei victime. Ieșiți de acolo, iau declarații și cazul se închide. Ei au spus că am inventat totul, iar halucinațiile se datorează schimbării mediului, ca urmarea unor episoade posttraumatice. Și cireașa de pe tort: mi-am imaginat un scenariu fals, pentru că toată viața am fost înconjurată de astfel de povești. Singura care mă credea era bătrâna căreia nu i-am dat ascultare!

În următoarele ore plecăm acasă, cu toate că era Ajunul. Am mers la casa mătușii mele să petrecem Crăciunul. Sunt foarte sigură de ce am văzut, cu toate că tuturor le venea greu să creadă!

Pe 25 decembrie, în jurul orei 5 văd la ProTV, care a fost proaspăt deschis, că hotelul a luat foc! Tot hotelul a rămas cenușă! Tot atunci ni se aduce la cunoștință adevărul în care eu cred, anume că la etajul 5 într-adevăr oameni mulți au murit! Tot atunci au adus în atenția telespectatorilor că hotelul avea niște tuneluri subterane care făceau legătura cu Casa Poporului, astfel încât cadavrele oamenilor să nu fie văzute! Au aflat aceste informații deoarece tunelurile au rămas intacte. Acolo au găsit dosarele de care tot vorbeam, ele fiind făcute publice într-un final. Acolo erau scrise exact aceleași lucruri pe care eu

le citisem! Atunci ai mei au început să îmi dea crezare, cu toate că le venea greu să creadă.

Focul din sfârșit a fost unul purificator, care a eliberat sufletele celor morți. Aceștia și-au îndeplinit scopul și adevărul a ieșit la suprafață!

Eu am fost Dalia Leonida și asta este povestea mea, văzută prin ochii mei! Mulți vor zice că este o invenție și le dau dreptate. Las oamenii să creadă ce vor! Oamenii sunt ființe raționale până la urmă! Acesta este adevărul adevărat și îi invit pe toți care au ajuns la sfârșit să se roage pentru cei care au murit în Iadul de la etajul 5!

CUPRINS

INCIPIIT	3
REVERIE	7
TAKE ME...	9
BEING A TEACHER	10
GHIIOCELUL	12
ȘAMPON	13
LITTLE FRIEND	17
BE HAPPY	20
SAVE THE EARTH	22
CÂND COPACII PLÂNG	24
DOUĂ PAHARE, DOUĂ TACLALE	26
ALBINUȚA	28
IL CIELO È DI TUTTI NON DI UNO SOLO	31
ÎNVĂȚĂTURA BĂIATULUI	33
MUȘTARUL, KETCHUP-UL ȘI MAIONEZA	34
OGLINDA COPILĂRIEI	36

FABULOUS 9

PISICA ȘI FAMILIA	38
SELF-WORTH	40
RAVENOUS EYES	42
STEUA CĂZĂTOARE	43
FLUTURI, FLUTURI...	45
FRUMOASA ADORMITĂ	46
O AVENTURĂ AVENTUROASĂ	53
CLUBUL LUMINILOR	65
CENUȘĂREASA ADAPTATĂ	73
BLOCAȚI LA ETAJUL 5	83

FABULOUS 9

BUHUŐI - 2022

ISBN: 978-973-0-37576-3.